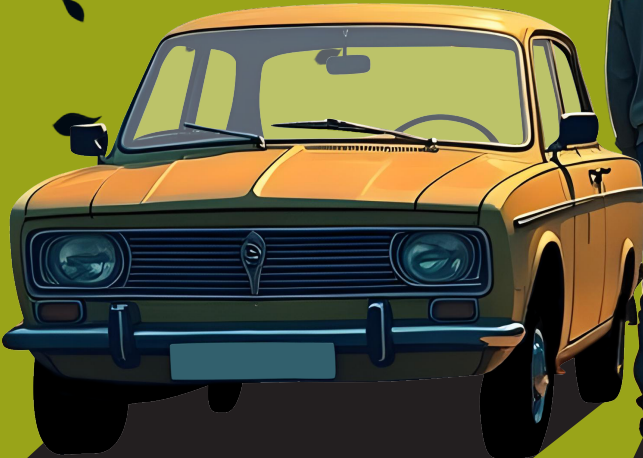

SON VE BİR BAŞLANGIÇ

EYLEM HATİCE BAYAR

ÖYKÜ

DİJİTAL KİTAPLAR

EYLEM HATİCE BAYAR

Son ve Bir Başlangıç

Öykü

DİJİTAL KİTAPLAR

Kitaplar Özgürlük İster!

Aralık 2021

Dijital Kitaplar

bilgi@dijitalkitaplar.net

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yazılı izin olmaksızın dijitalkitaplar.net haricindeki bir internet sitesinde yayınlanamaz ve basılı hale getirilemez.
Ticari mal değildir; satılamaz.

Yayın Yönetmeni: Emrah Polat

Editör: Ömer Turan

Kapak Tasarımı: Kupür Creative

Sayfa Tasarımı: Esranur Gelbal

Eylem Hatice Bayar, 1975 Sinop doğumlu. İlk, orta ve lise öğrenimini Gerze’de, yüksek öğrenimini Orta Doğu Teknik Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi bölümünde tamamladı. Eylem Hatice Bayar ve Eylem Bayar isimleriyle; Şiirden, Bireylikler, Eliz Edebiyat, Akatalpa dergilerinde yayımlanmış şiirleri bulunmakta. Ayrıca yazdığı öyküler Edebiyat Haber, Edebiyat Nöbeti, Parşömen Sanal Fanzin dergilerinde yayımlandı. Bunun yanında Edebiyat Haber ve Parşömen Sanal Fanzin dergilerinde yayımlanmış yazıları da var. Şiirden Yayıncılık’tan basılan Suya Yazılan ve Klaros Yayıncılık’tan basılan Merina adlı iki şiir kitabı bulunmakta. Yazıya, onun iyileştirici gücüne, okumak ve yazmakla geçen bir hayatın anlamlılığına inanıyor.

DIŞARDA

(Odamın dışında gece vardı ve insanları -benim gibi geceye esir olanlar hariç- sarıp sarmalamıŐ uyku...)

Sessizlik de ses gibi yayılğan, içinde beliren en ufak gürültüyü hissettiriyor hemen. Evimin önündeki alanı aydınlatan gece lambası uçşan kar tanelerini belirginleştiriyor, karanlıkta yok olmalarına izin vermiyor. Yere düştüğlerinde zemindeki ıslaklıkla kayboluyor bu cılız kar taneleri. Onları koruyan sadece şu lamba...

Gecenin içinde oturmuŐ düşünüyorum. Bozuk bir pikapta takılı kalan bir plakmıŐçasına hep aynı şeyleri yaşıyor olmak boğuyor ne zamandır beni. Bir çıkıŐ yolu arıyorum sürekli. Nerden başlamalı? İçimde kopan fırtınaları ve yaşanan depremleri yok sayıp, gündüzleri sürdürdüğüm yaşantıya bakılırsa, bir sorunun olmadığı söylenebilir elbet. Hatta kimilerince şanslı bile bulunabilirim. Devletin bir bakanlığında sıradan bir memurum. Yaklaşık 8 yıldır, arada bir değışen iş arkadaşlarımla, yoğun olmayan bir tempoda

çalışıyorum. Üstelik genç ve yakışıklıyım. İstesem pek çok kadını baştan çıkarabilir, her gün biriyle gönül eğlendirebilirim. Leyla'yı unutabilsem... Oysa unutamıyorum onu. Bana acıdan ve hayatımı dolduran birkaç güzel anıdan başka hiçbir şey vermemiş o kadını unutamıyorum. O sanki tüm benliğimi esir aldı ya da içime bir zehir akıttı ve bu zehir zaman içinde azar azar vücuduma yayılıyor. Beni öldürmüyor ama tam anlamıyla yerden yere vuruyor. Böyleyken biliyorum ki tutsağı olduğum Leyla değil. Onun beni terk etmesi, acıya mahkûm etmesi beni tutsak kılan. Bir tür saplantı denebilir buna; hayatımı doya doya yaşamamı, şu anı yakalamamı engelleyen, beni hep geçmişe bağlayan bir saplantı. Öte yandan, bundan kurtulmam halinde yerine ne koyacağımı da bilemiyorum. Bir koca boşluk duruyor geride; sesini duyuyorum, uğultusunu, ama onu tanımak istemiyorum. Hazır değilim yıllardır ertelediğim karşılaşmalara. Hayaletlerime merhaba demeye hazır değilim. Ancak onlar gündüz rahat bıraksalar da beni, geceleri sıraya dizilip bekliyorlar az ilerimde. Onları çağırمامı bekliyorlar. Uyuyamamamın nedeni onlar.

Büyük çoğunluğu uykusuz geçecek bir gece daha uzanıyor önümde. Bu gece diğer gecelerden farklı olarak, kaderimi evde, bu dört duvar arasında yaşamak yerine dışarıya çıkıp arabamla dolaşmaya karar veriyorum. Gitmeyi planladığım bir yer yok.

Mesnevi Sokak'taki apartman dairemden çıkıp, Atatürk Bulvarı'na doğru yol alıyorum. Ankara'nın

gecenin karanlığına teslim olmayı reddeden, ışıltılı ancak bir o kadar insansız sokaklarında yolunu arayan bir yolcuyum. Böyle ıssızlıkta tek başıma araba kullanmak iyi geliyor bana. Bu saatte caddelerde yürümek tekin olmasa gerek. Beni korkusuz kılan içinde bulunduğum araba. Üstelik arada bir ortaya çıkıp kaybolan bir iki araç dışında trafik de yok ve tabii kornalar, dur-kalklar ve ani frenler de. Bir tek her daim yanıp sönen ışıklara uyuyorum. Riske girmeyi hiç sevmem, kimilerine göre gereksiz bir temkinlilik taşıyım her türlü ilişkimde. Üç ay öncesine kadar gittiğim psikolog mükemmeliyetçi yapımın beni yıpratıldığını, sorunlarımın bir kısmının bununla ilgili olduğunu söylemişti. Toplasanız yedi seans sürmüştü bu serüvenim. Psikolog, ailemle ilgili her şeyi anlatmama rağmen, tatmin olmamıştı bir türlü. Israrla anlattığım olaylarda ne tür duygular yaşadığımı sorup durmuştu. Doğrusu köşeye sıkışmış hissetmiştim kendimi, rahatsız olmuştum. Çocuklukta yaşadığım büyük küçük pek çok olayın bende yarattığı tüm etkileri bir şekilde bastırmışken tekrar onlarla karşılaşmak, hele de tanımadığım, adından ve mesleki kariyerinden başka hakkında hiçbir şey bilmediğim bir insanla bunu yaşamak ürkütmüştü beni.

“Tüm yaşadıklarınızın etkisini öyle bastırmışsınız ki onlar yok zannediyorsunuz, oysa siz onları şu an göremiyor olsanız da bilinçaltınız her şeyi biliyor. Bu yüzden rahatsızsınız.”

Böyle söylemişti son görüşmemizde. Günler geçtikçe anlıyordum bu sözlerle ne anlatmak istediğini. Ancak bir türlü bilemiyordum, nereden başlayacağımı, hâlâ da bilemiyorum. Onca senedir Ankara’da yaşamama rağmen isimlerini sürekli karıştırdığım sokaklarda bir süre dolaştıktan sonra tekrar bulvara çıkıyorum. Cinnah’a doğru yol alırken birden yolun kenarında bir karaltı görüyorum, karaltı bir an sonra bana durmamı işaret eden bir kadına dönüşüyor. Tereddüt ediyorum ilk başta, ancak karşımda duranın tek başına bir kadın olması ve benden yardım istemesi durduruyor beni.

Kendinden emin bir tavırla;

- Yakışıklı diyor, Ayrancı’ya atsana beni.

Ve aynı anda kuruluveriyor yanımdaki koltuğa. Oldukça kısa olan eteğinden görünen bacakları çekici, siyah kabarık saçlarının kapattığı yüzünü ise tam göremiyorum. Esmer olmalı, sesi ise çok etkileyici.

- Ne işin var bu saatte buralarda çocuk, derdin ne? diyor bana dönerek.

Bir an gece karası gözleriyle buluşuyor gözlerim, kaçırıyorum hemen. Şimdi gözlerim yolda, ne demeli sorusuna takılmış bir zihinleyim.

- Ben birini arıyorum, diyorum birden.

Belki de bir gizem katmak istiyorum gecenin bir yarısında sokakta bulunuşuma.

- Polis misin? diyor alaylı.

- Yok öyle değil, yani sevgilimden ayrıldım da, de-yiveriyorum.

Nerden çıkıyor tüm bunlar, ben bu saatte, burada, bu kadına bunları niye söylüyorum?

- Aşkınsın ha diyor.

Sesinde gizleyemediği bir alay var yine.

Susuyorum.

Bir süre sessiz kalıyoruz. Yanımda adını bilmediğim bu kadınla araba kullanıyorum ve birden uykumun geldiğini duyuyorum. Oysa dedim ya ben çok zor uyuyabiliyorum. Sanki bu kadın şu an en çok ihtiyacım olan şeyi, sokaklarda aradığımı, yani uykuyu sunuyor bana. Ben tam uykunun o sıcak, çekici dünyasına kaymaya başlamışken;

- Dur, diyor. Şu apartmanın önünde dur.

Duruyorum, gidecek halim de yok zaten. Burası Okyanus Apartmanı, benim evim de burada. Demek komşuyuz diye düşünüyorum, aynı zamanda bunu söylüyor da olabilirim, bilmiyorum.

- 9 numarada oturuyorsun, değil mi? diyor.

Demek beni tanıyor.

- Evet, diyorum. 9 numara...

- Ben de 7 numaradayım, senin alt katın.

- Ya öyle mi? diyorum.

Merdivenlerden çıkıyoruz bu arada. Bir de bakıyorum benim dairenin önündeyiz.

- Beni içeri almayacak mısın, böyle kapının önünde mi bekleyeceğiz çocuk?

- Gelin, diyorum şaşkınlıkla.

Çözemediğim bir şeyler var bu kadında. Alaycı tavırlarında bir anne şefkatinin izlerini bulmak müm-

kün. Tüm isteklerini gerçekleştirecek güce sahip. Saygılı davranmak gereği duyuyorum ona karşı.

Birlikte giriyoruz evime. Oturma odasındaki kırmızı koltuğa oturuyor.

- Güzel döşemişsin evini, ama biraz dağınık.

Ben cevap verecek halde değilim. Az önce bastırın uyku yeniden beni sarıp sarmalıyor. Öylesine cezbedici ki, tanımadığım bir insanın bana yapabileceklerine dair taşıdığım korku bile beni uyanık tutmaya yetmiyor. Onun yanına bırakıyorum kendimi.

- Uyu şimdi çocuk, sana en güzel rüyayı vereceğim, uyu şimdi.

Bu sözleri duyuyorum, belli belirsiz.

Bilinmezliğe bırakıyorum kendimi.

Soluklanıyorum...

Uyku

(Ne kadar sürdü bu bilmiyorum. Belli belirsiz duyduğum bir müzik sesiyle uyandım...)

Bu bildiğim bir şarkı, ancak öyle uzaklardan geliyor ki çıkaramıyorum bir türlü. Gözlerimi iyice açıp çevreme baktığımda bir sahil kasabasında olduğumun ayırına varıyorum. Denize yaklaşık yüz metre uzaklıktaki bir çınar ağacının altındayım. Müziğin sesi farkındalığının artmasıyla birlikte güçleniyor,

*“Ölürsem yazıktır, sana doymadan
Kollarım boynunda halkalanmadan
Bir günüm geçmiyor seni anmadan.”*

Dalga seslerine karışıyor müziğin sesi ve ben yıllardır dinlemediğim bu şarkıyı dinlerken annemi hatırlıyorum apansız. Annem; beni bu hayata, içinde bulunmaktan neredeyse hiç mutlu olmadığım bu dünyaya getirirken ve getirmek için ölen, yüzünü hiç görmediğim kadın.

(Onunla ilgili ne zaman birtakım düşünceler oluşsa zihnimde garip bir suçluluk duygusuna kapılırim. Yürüdüğüm tüm yollarda ayağıma takılıp duran, beni güdükleştiren bir suçluluk duygusu. Bu duygu yüreğimi kaplamaya başlar başlamaz zihnim ona teslim olmamak için başka konulara sıçrar hemen...)

Şimdi de öyle oluyor. Neredeyim? Burası neresi? Niye çıplağım? Ne oldu bana? Bu türden onlarca soru, bekledikleri yerlerden çıkıp üşüşüveriyorlar zihnime. Birden ne kadar ıssız bir yerde olduğumun ayırına varıyor, korkmaya başlıyorum. Korku tüm benliğimi kaplıyor, tıpkı çocukluğumda karanlıktan korkarken olduğu gibi.

(Babam, dayanamazdı buna. “Erkek adam hiç korkar mıymış karanlıktan, koca adam oldun sen,” deyip alivermişti gece lambamı. Ondan beridir sevmem geceleri...)

Babam yine yardımcı olamıyor bana, onunla ilgili hatırladıklarım, nedense korkumu biraz daha artırıyor. Sanki bir yerlerden çıkıp, “Ne biçim erkeksin!” deyiverecek, bir de çıplağım üstelik. Ben içimden

bunları geçirirken, sol tarafımdaki kayalık alanda biri beliriyor. Bir kadın bu, kumral saçları rüzgârda uçuşuyor. Profilden gördüğüm yüzü beyaz ve güzel. Birden tepeme bir yıldırım düşmüş gibi oluyorum; bu, bu benim annem. Birden boğazımda düğümlenen çığlık patlayıveriyor. Bağırmağa başlıyorum.

“Anneee!”

Duymuyor olabilir mi beni.? Bunca yakinken hiç olur mu? Fotoğraflarda gördüğüm yüz bu, onun güzel yüzü.

Ona doğru koşuyorum. Yavaşça çeviriyor başını, fotoğraflarda olmadığı kadar canlı olan gözleri gü-lümsüyor, elini uzatıyor, tutup öpüyorum. Yere çö-meliyorum sonra. O saçlarımı okşamaya başlıyor. Bunu ne kadar özlediğimi fark ediyorum, özlediğimi bilmeden, hiç söylemeden bunu kendime. Otuz yıldır bu anı ne kadar istediğimi anlıyorum.

“Anne diyorum, anne beni seviyor musun?”

O bir şey söylemeden sessizce bakıyor bana. Ancak gözlerindeki sevgiyi görüyorum.

“Anne, anne söyle beni affettin mi, n’olur söyle, söyle ki özgürleşebileyim.”

Ağzımdan dökülen kelimelere şaşıyorum. Bütün bunlar nereden çıkıyor? Bu gece ikinci defadır bunu düşünürken buluyorum kendimi. Annem bir şeyler söylemek istermiş gibi şimdi. Ama söyleyemiyor işte, bir şey tutuyor onu. Başı yana yatıyor, yüzüne bir hü-zün yerleşiyor. Ben ağlamaya başlıyorum. O aniden başını kaldırıp ağzını açıyor. O zaman görüyorum, dili

yok annemin, o dilsiz. Mutlu oluyorum buna. Demek ki affetmediğinden değil de konuşamadığından susuyor. Yaklaşıyorum ona. Kokluyor beni, ben de onun kokusuyla tanışıyorum. Süt kokuyor annem, bana veremediği sütün kokusunu taşıyor teninde. Sonra öpücükler konduruyor yüzümün her yanına. Gözlerim kapalı bu anın tadını çıkartıyorum. Hiç bitmese bu an, ben burada annemin yanında onun sevgisiyle kalsam. Ancak olmuyor tabii, her güzel rüya bir yerde bitiyor. Uyanıyorum. Nerde olduğumun ayırđına varamıyorum bir an. Yabancı bir yerde uyanmış gibi hissediyorum kendimi. Kısa sürüyor bu. Sonra dün geceyi anımsıyorum. Beni uyutan kadın gitmiş. İçimde bir şeylerin çözülmeye başladığını duyuyorum. Gördüğüm rüya geliyor aklıma, gülümsüyorum.

Dışarda yeni bir gün başlıyor, kalkıyorum ayağa. Ben katil değilim diyorum. Annemi ben öldürmedim.

DOST

Bugün hayatımın belki de en zor günlerinden biriydi İlhan, sevgili arkadaşım benim.

Çoktandır unuttuğum bir şeydi geçmiş. Bir atlı-karınca'nın yeknesak dönenişi gibi hayatım; ışıltılı bir görüntünün ardında süren biteviyelik ve sığıltan oluşan bir koca boşluk. Boşluk diyorum, çünkü tuttuğum onca şeyi bir bir sildiğimde hayatımdan hiç bir şey kalmıyor geriye. Onlar varsa ben de varım, yoksa bir hiçim ben. Öyle acizim ki, istemediğim şeyleri yapıyorum hep. Sabahları erkenden kalkıp tıraş oluyorum, hep ütülü ve şık kıyafetlerimi giyiyorum üzerime. Karımla hiç konuşmuyoruz nerdeyse. Bir tek çocuklar var suskunluğu bozan. Kahvaltı onlar için kuruluyor, biz birer kahve içip çıkıyoruz dışarı. Bizim için kurulmuş hayatlarda paramızı ve eşyalarımızı artırıp, sözlerimizi azaltmak için zamanlarımızı kiralyoruz. Çocukları, karım bırakıyor okullarına, akşam da o alıyor. Benim işim geç bitiyor. Sigortacıyım ben İlhan, insanlara değişik risklere karşı güven-

lik satıyorum. İyiyim de bu konuda biliyor musun? Bazen çok nadir anlarda bir şiirden bir dize düşüyor aklıma. Cansever'den birkaç dize örneğin;

*“Sana her zaman söylüyorum, senin yüzünde gülme-
mek var.*

Bakınca bir yaşam ordusu çıkıyor aydınlığa.”

Kısacık bir an. Sonra yine o koşturmaca. Çalıştığı şirketin Anadolu yakasındaki tüm acentelerinden sorumlu müdür Memet Soydan nereye gidebilir ki? Belki daha yükseğe yani sıradaki hedefe. Zirvesine hiçbir zaman ulaşamayacak bir dağın önceden belirlenmiş duraklarından birine... Telefonlar, fakslar, mesajlarla örülü bir hayat bu. Daha başkasına, katı bir gerçeklik duygusundan başkasına yer yok burada. Bazen sadece Memet olmayı özlüyorum, İlhan, sadece Memet. Akşamlar... Onlar da pek farklı değil. Dostlar azaldı. Kabuğumuza çekildik hepten. Karımla tanışmadın sen. Kız kardeşim Saliha'nın arkadaşıydı Gülten. Aynı okulda çalışıyorlardı. Arada bize gelirdi. Biraz içine kapanık ama akıllı bir kız. Benim için sadece buydu Gülten o zamanlar. Neşe'den sonra kapatmıştım o defteri. Neşe... Onu görmeyeli yıllar oluyor. Evlenip Amerika'ya yerleştiğini duymuştum en son. Bazen televizyon seyrederken ya da uzun bir yolculukta apansız geliveriyor aklıma. O canlılığı, bitip tükenmez enerjisi, zekâyla parıldayan gözleri, beni ona bağlayan o mağrur duruşu... Ama işte hepsi bu. Sonra yine çocukların okulu, satın aldığımız evin taksitleri, alınacaklar, satılacaklar...

Gülten’le neden mi evlendim?

Bilmiyorum. Öyle oldu. Annem, evet daha çok annemin isteği idi bu. Çok severdi Gülten’i. Belki de bir kere ipin ucunu kaçırdığında sonrası hep aynı şekilde geliyor. Hükmün olmuyor yaşadıklarında. Annesini çok erken bir yaşta kaybetmiş Gülten, teyzesi büyütmüş onu. Kendi ayakları üzerinde durmaya çok erken bir yaşta başlamış. Belki de bu yüzden katı bir tarafı vardır, öyle sevgisini belli etmeyen, hatta bazen sevgisiz olduğunu düşündürten. Yine de iyi bir eş ve iyi bir anne. Üzerine aldığı görevleri her zaman en iyi şekilde yerine getiren biri. Sorulara yer yok onun dünyasında. Kafasına koyduğunu yapan bir kadın o. Benim gibi bir kararsız bu güvenli dünyanın içinde tutmayı beceren ellere sahip.

Mutsuzuz İlhan, bilemezsin. Atıklarıncaanın yönetimi çıkmış elimizden çoktandır ve artık buna hayret bile edemiyoruz. “Doğal bu,” diyoruz, “Hayat işte buymuş...” En büyük hayalimiz yazın yapılacak tatil. Çocuklar büyüdükçe o tatil de bizim olmaktan çıkıyor, artık. Bize ne kalıyor, İlhan?

Hatırlıyor musun, ne tutkuluyduk biz, bir zaman. Şimdi burada olsan yüzünde her zamanki muzır gülümsemeyle, “Ah be Memet sen içkiyi bile ölçülü içerdin, tutkunun kollarına bırakmazdın kendini, korkardın. Bir tek işte nasılsa dağlardan korkmuyordun,” derdin... Korkardım elbet, kaybedeceklerimi düşünürdüm içten içe.

Dağlar ise başkaydı. Çok küçüktüm tırmanma tutkusuyla tanıştığım da. Babam vardı yanımda o zaman. Sonrasındaki tüm tırmanışlarımda ardımda babamı duydum hep. Senin ölümünden sonra ise kapattım o defteri, beni çağıran dağlara sırtımı döndüm hepten. Benim tek tutkum da seninle o mezara gömüldü, o gün. Artık ne zaman dağları düşünsem, sen geliyordun aklıma, tutunamayışın geliyordu; kayadan kopan bir taş parçası gibi yuvarlanışın ve tüm gökyüzünü kaplayan o tiz sesin. Nasıl da gençtik oysa nasıl âşıktık dağlara. Hep zirveyi istiyorduk. Kazanacak bir şeyimiz yoktu. Oraya ulaşınca bir ödül vermiyorlardı bize, şenlikler düzenlemiyor, hatta kutlamıyorlardı bizi. Bize göre en büyük başarı olan zirveyi kimsenin umursadığı yoktu. Nasıl anlatabilirdik ki tehlikeyle gelen coşkuyu, tüm zorluğuna ve ödüksüzlüğüne karşın söz geçiremeyeşimizi yüreklerimize. Senin ölümünle aynı yüreğe yerleşen korku tüketti tüm tutkumu.

Bu gün yine o mezarlıkta başka bir görevi yerine getirdim, İlhan. Babamı gömdüm. Ellerimin arasına aldığım başını toprakta kazılı o çukura yerleştirdim. Yine yağmur yağıyordu. Yine her yer ıslaktı. Kafam boşalmıştı sanki. Tuhaf değil mi, babam ölmüştü ve ben üzüleliyordum bile. Yerine, yüreğimde kaskatı bir ağırlık duyuyordum. Felç geçirmişti babam. Bir bakıcı tutmuştuk; o bakıyordu ona iki yıldır. Neredeyse kaçıyordum onunla yüz yüze gelmekten. Annem öldüğünden beri yalnızdı. Daha sık gitmeliydim

ona, ama işte bir şey tutuyordu beni -bunun yani beni tutan şeyin ne olduğunu bilemiyorum hâlâ-, gidemiyordum. Öldüğünde böyle durumlarda söylendiği gibi, kurtulduğumuzu düşündüm; o sakat ve bakıma muhtaç olmaktan kurtulmuştu, ben de o rahatsız edici duygudan. Yerine işte o ağırlık ve boşluk kalmıştı bana. İki gün izin verdiler işten. Cenaze ve ardından taziyeler bittikten sonra eve gittim. Bundan sonrası kız kardeşimle karıma kalıyordu. Beni de arayan olurdu elbet ama kadınlara aitti ölüm sonrası işleri. Çocuklar teyzelerindeydi. Bu tür durumlarda sakınmak istiyorduk onları. Hayatın en büyük gerçeğinden uzak tutarsak ondan koruruz sanıyorduk. Ne büyük yalan!

On yedi yıl olmuş, sen öleli. Evde, oturma odasındaki karanlık televizyon ekranına bakarken hesapladım.

Sen benim dostumdu İlhan, değil mi?

Yaşasaydın yine dost mu olurduk, yoksa her şey çok başka mı olurdu gibi anlamsız sorular sordum, kendime. Sonra yine yıllardır yapmadığım bir şeyi yapıp kalemi kâğıdı aldım elime, sana bu mektubu yazıyorum. Senin sesini duymak istiyorum. Söylesene yapabilir miyim İlhan; korkularımı unutup kaybedeceklerimi ve kazanacaklarımı umursamadan yüreğime dönebilir miyim? Ne dersin İlhan, ben bunu yapabilir miyim?

HAYAL

Kapılar kapalı. Tüm kapılar bizi bir şeylerden korumak içindir. Şimdi ben tüm kapılarımı kapatmış oturuyorum. Dışarıda aniden bastırmış kış, üzerinde birikmiş kar kümeleriyle karşı apartmanın çatısından bana kendini hatırlatmaya çalışsa da benim kapılarım kapalı çoktandır. Olan bitenin topuna kapatmışım onları, öyle kendi evimde, yuvamda yaşıyorum. Vivaldi'nin müziği beni alıp çiçekli baharlara götürüyor. Orda, o engin bahar bahçesinin içinde neşeyle dönenip duruyorum. Biraz sonra dört bir yanımdaki birbirinden güzel çiçeklerle büyülenmiş olarak, zevkten yorgun onların üzerine uzanacağım.

Düşlerimde gittiğim bahar bahçesinde yattığım yerden gökyüzü ıslıl ıslıl bir maviyle doluyor gözlerime. Biraz bulut ilave ediyorum ona sonra. Her biri her an başka bir evrene dönüşen bulutlarla eğleniyorum bir süre. İşte şuradaki, şu kocaman olan atına binmiş beyaz saçlı bir eski çağ tanrısına benziyor. Bir an sonra

eğilip bükülen bulut kendinden bambaşka bir şey yaratıyor, at kayboluyor ve Tanrı birden dev bir yarasaya dönüşüyor. Bir süre eğlenip duruyorum böyle.

Düşlerimin dünyasında yalnız olmak ne güzel. Kapılarımı kapatmamın nedeni de yalnızlığıma duyduğum özlem değil mi zaten. Kısa molalar vermeden yaşayamıyorum hayatı. Girdiğim her ilişkide, en basitinden en karmaşığına bir boğuntu duymaya başladığım anda başka bir diyara gidiyorum düşlerimin peşinde. Ardından kimseyi götürmemeye niyetliyim.

Hafif bir rüzgâr tenime dokunuyor. Ürperiyorum. Baharın tüm kokularını içime çekiyorum bir daha hiç bulamayacakmış gibi. Ne zamandır özlüyorum böyle bir dinginliği. İş arkadaşım Rüya, masaja gitmemi öneriyor. O gidiyormuş. Hilton' un masajcısının çokça yakışıklı bir adam olduğunu söylüyor, parmakları sihirli diyor, uçuruyor insanı. Beni uçuracak parmaklar istemiyorum ben. Buna ihtiyacım yok. Üstelik çok mu ahlakçıyım bilmiyorum ama tanımadığım bir adamın parmaklarına bedenimi teslim etmek pek de hoş gelmiyor bana. Sonra kendime kızıyorum zaten. Ne gereği vardı ki Rüya'ya gergin olduğumu söylemenin. Bir sorununuz olmaya görsün, insanlar dört bir yandan hazır reçeteleriyle sökün ederler. Aşırı enformasyona maruz kalmış zihinleriyle kendilerinin de çok iyi bilmedikleri ancak öyle bir duydukları çözümleri sıralarlar peş peşe. Bütün bu öneriler de yoruyor beni. Her kafadan bir ses çıkıyor ve sapıtıp kalıyorsunuz ortada; tıp, alternatif tıp, ot, bok, zart, zurt...

Bir sürü bilgi kırıntısı yazılı, görsel, sosyal ortamlarda çıkıyor karşınıza. En iyisi kapıları kapatıyorum ben, kapıları kapatıyorum.

Öyle mutluyum ki burada, böyle hafif bir esriklikle kendimi doğanın kucığına bırakmış uzanırken. Üstelik istersem bir deniz bile kondurabilirim az ileriye. Hah işte rüzgârla devinmeye başlayan denizin sesi de eşlik etmeye başladı şakıyan kuş seslerine. Bir süre daha dalıp gidiyorum hayaller içinde. Sonra birden nasıl oluyorsa oluyor, bir istek beliriyor içimde. Bunca güzelliği tek başıma kaldıramıyorum sanki bir ortak arıyorum kendime. Tüm bu olanların içinde bir gerçekliğin olduğunu duyuracak, ya da daha iyisi yaşadıklarımın insancılığını onaylayacak, beni tanıyacak bir tanık istiyorum. Kim coşkuma ortak olabilir ki? Bunu soruyorum, kendime. Şu ana kadar tanıdığım kimse yok coşkularımı paylaşabilmiş. En son ayrıldığım sevgilim geliyor aklıma; Ertürk. O olabilir mi? Her şeyi bilir duruşu ve çocuksu yüz hatlarına aldanarak bağlandığım son aşkım. O da diğerleri gibi gücünü görmek istemişti aynamda. Durmadan düşüğüm bu aşk oyunu tuzağında biraz çekingen, ürkek ve masumdum önceleri. Zayıf anlarımdı, bir acının içinden çıkmaya çalışıyordum. İşte Ertürk böyle bir anda çıkmıştı karşıma. Ve bana güneşli bir ülke vaat ediyordu kendine güvenli gülümsemesiyle. Sonra? Sonrası malum. Benim içimdeki şeytan uyanmış türlü aksiliklere başlamıştı bile. Düzenle uyuşmaz egom, dur durak tanımamıştı ve bıkmıştı Ertürk. Bir erkek

istememez kendisine her fırsatta karşı çıkan asi kadını. Uyumlu olmalıdır kadın, uyumlu bir peri. Ertürk çağırırsa da gelmez şimdi buraya. Üstelik gıcık olur böyle absürt şeylere. Yüzünde küçümser bir ifadeyle, “Delirdin herhalde,” der, “işim var benim kızım, hadi başka kapıya.”

Daha eskilereyse hiç gidemem. Bu yüzden yeni biri olmalı düşüme çağrılan. Oysa başka birisi demek başkası demek işte, öteki.

Doğruluyorum yattığım yerden, ayağa kalkıyorum. Pencereden dışarı bakıyorum. Kar yağmaya başlıyor. Soğuk bir kış günü, kapalı bir hava... Üşüyorum...

TATİLDE

“Gemilere gidelim, arkadaşlar.”

Böyle diyordu, tatile gittiğimiz sahil kasabasında kaldığımız motelin plajındaki bir çocuk. Kafasında bir hayvan -köpekti, sanırım- şapka olarak dikilmiş, duruyor. O, küçücük -5 yaşında olabilir en fazla- hızla koşuyor denize doğru ve çevredeki tüm çocuklara sesleniyor;

“Gemilere gidelim, arkadaşlar.”

O, gemilere gitmeye hazırlanıyor ve çevresindeki-leri de oraya davet ediyorken, biz iki kişilik bir yalnızlığı yaşıyoruz, çaktırmadan. Çaktırmıyoruz çünkü biz erişkiniz. Çaktırmıyoruz çünkü bu sadece bir tatil. Üç gün en fazla beş gün sonra bitecek ve biz zorunluluklar dünyamıza geri döneceğiz. Altına girdiğimiz yüklerin üstesinden gelmeye çalışacağız, elimizden geldiğince. Sorunlarımız olacak, kavga edeceğiz, barışacağız, küseceğiz, konuşacağız. Peki sevecek miyiz birbirimizi hep? Bunu bilmiyorum.

Sigara içiyoruz çok. Yetmiyor hiçbir şey bize, öyle eksikiz bazen. Tatildayız oysa şimdi. Denize giriyoruz, su iyi geliyor, üstünü örtüyor bazı şeylerin, hafifletiyor yaralarımızı.

İnsanlar, sabahtan akşama kadar kumsalda tuttukları -havlularını koyduklarında onlara ait oluyor o yer- yerde oturup, denize giriyor. Öğle yemeğinde ayrılıyorlar yerlerinden bir tek. Biz sık sık ayrılıp, tekrar geliyoruz, biz yer tutamıyoruz.

Akşamüstleri, güneş batarken uzun sahil boyunca, ayaklarım çıplak yürüyüş yapıyorum ben -kum öyle güzel.- Sonra hava kararıyor, yıldızlar çıkıyor bir bir. İnsanların terk ettiği kumsalda tahta şezlonglar denizin sesini dinliyorlar uğul uğul. Oturuyorum onlardan birine. Yukarıda yıldızlar göz kırpmıyor karşımda. Karanlık denizin üstünde uzun bir yol gibi ay ışığı. Binlerce ışıltı beni içine girmeye davet ediyor. Ay ışığıyla denizin dansı bir kere daha büyülüyor beni.

Yalnızım şimdi, yalnızlığımla baş başa. Bunu duyumsayınca bir korku başlıyor içimde ve aldığım tüm hazlar bıçakla kesiliveriyor sanki. Kalkıyorum sonra oturduğum yerden, hızlı adımlarla kaldığımız motele doğru ilerliyorum. O içerde oturuyor, televizyon seyrediyor, çevresinde bir kaç insan. Göz göze geliyoruz bir an. Ben içeri girmiyorum, dışarıda oturup onun gelmesini bekliyorum.

Az sonra geliyor.

“Yarın yağışlı olacakmış hava,” diyor.

“Gökyüzü yıldızlı,” diyorum.

“Hava durumunda söyledi,” diyor, o.

“Olsun diyorum, yine gireriz yarın denize, yağmurda denize girmek güzel olur.”

“Üşütürüz, diyor o, “hasta oluruz.”

Susuyorum...

Oysa biliyorum; yağmur yağdığında soğuk olmaz deniz, denizi soğutan yağmur değildir.

Sabahki çocuk geliyor aklıma. Hızla ilerliyor denize doğru, sonra birden ayakları suya değince ne oluyorsa oluyor –korkuyor mu, sanmam, üşümüş olmalı- ayakları soğuk suyla buluşunca vazgeçiyor gemilere gitmekten. Gerisin geriye dönüyor, koşuyor annesinin yanına.

ZAMAN

Tık tık tık tık tık... Biteviye bir ses. Kimi zaman kesilse de süregiden bu ses gerçekten çok itici. Buna itici demek yeterli değil aslında. Bu ses, şu yan taraftaki okulun bahçesinden gelen seslerle birlikte diğer dış sesler ve tabii benim kafamın içindeki sesler olmasa çıldırtıcı olabilecek düzeyde. Bizim apartmandan iki apartman ötedeki bir inşaat buna neden, inşaatın bize yarattığı ek toz da cabası.

Pencereyi kapatıyorum ve Ünlü Klasikler olarak çevrilebilecek CD'yi koyuyorum CD çalara. Şimdi daha mı iyi?

HAYIR...

Sadece iç sesim daha bir duyulur oluyor. Söyledikleri, zamanla ilgili şeyler genelde.

“Ne kadar da çabuk geçiyor, zaman...”

Böyle diyor, içimdeki ses sürekli.

Ne söyletiyor, bunu içime?

Ne?

Dün bahardı. İlkbahar. Kuşların cıvıltılarıyla süsleniyordu önümde uzanan bahçe. Pencereme dallarını uzatmış kiraz ağacı bembeyaz bezenmiş duruyordu öylece. Ah, o ne güzellikti. Capcanlıydı her şeyiyle, yaprakları diri ve yemyeşildi. Beyaz çiçekleri fişkirmişti adeta. Her pencereden bakışımda bir kiraz çiçeği cümbüşü selamliyordu beni. Usul usul gelmişti bahar. Önce kokusunu duymuştum, sonra ağaçlara sinmeye başlamıştı ve en sonunda da her yere yayılmıştı. O bahardı.

Doğduğum yere, ilkbaharda yağmurun ve gök gü-rültülerinin eksik olmadığı o topraklara gitmek için büyük bir istek duymuştum o bahar da. Bir süredir işsizdim. Benim istediğim işler istemiyordu bir türlü beni. İstendiklerimden yana değildi benim de yüreğim: Bu bahar da böyle geçsin, diyordum. İdare ederdim bir süre, en azından sonbahara kadar.

Gittim. Kalabalık, ışıltılı caddeleri ve bahçemdeki kiraz ağacı yanında bana oldukça tozlu bir bahar sunan bu kenti bırakıp, ilk yuvama gittim. Sanki bir şeyler çağırıyordu beni. Ailem oradaydı hâlâ, ama onlar değildi çağırın. Gizli bir çağrıydı bu, hissediyordum.

Oraya vardığım gün çağrıyı kimden aldığımı anladım. Annem;

“Babaannen çok hasta. Sana haber verecektik zaten. İyi oldu geldiğin,” dedi.

Beni, babaannem çağırmıştı. O, ölüyordu.

Bizim evden, babaannemin evine yürüdüm. Yürüdüğüm sokaklar değişmiyordu hiç. Değişmeyen şeylerin

var olduğu bir yerde olmak güzeldi. Güneş parlıyordu tepede ötelere denizin kokusunu duyuyordum.

Demir kapıyı iterek açtım. Eskimişti kapı, zor açılıyordu. İki yanında yıllarla birlikte eksilen ağaçların olduğu ince beton yoldan yürüdüm. Tahta kapıyı açıp ayakkabılarımı çıkardım, eve girilen diğer kapı açıktı, girdim. Girişte geniş mutfak vardı. İki katlı içi tahta döşeme, dışı beton bir evdi bu. Çocukluğumun ana mekânıydı, oyunlarım vardı her odasında, düşle- rim vardı, anılarım.

Babaannem köşedeki divanda yatıyordu. Annem kapının yanındaki eski koltukta oturuyordu, karşı- sındaki divanda bir kaç komşu vardı. Selamlaşma- dan sonra onun yatağının başına gittim. Annem hafızasının iyi olmadığını söylemişti. Üç gün önce birden büzülüp kalmış divanın üstünde. Zaten bir süredir, olayları karıştırıyormuş. O güne artık zihni de bedeni de doksan iki yıllık ömrünün yüküne da- yanamamış. Ondan beridir bir gelip bir gidiyormuş aklı. Bedeni ise bir daha hiç toparlanamayacak kadar zayıftı artık.

Yanına gittiğimde bana baktı.

“Meryem, “dedi, “Meryem sen mi geldin?”

“Evet, ben geldim, babaanne,” dedim.

“Ne zaman geldin?”

“Bugün. Nasılsın, babaanne?”

“İyiyim. Sen ne zaman geldin?”

Bir sorduğunu bir kaç kere soruyordu. Yemek yi- yemiyordu artık. Şu pencerenin kenarındaki divan-

da ne çok oturup konuştuğumuzu düşündüm, onun yaşama karşı direncini, hayatta kalma azmini. On yıl önce ciddi bir kalp ameliyatı geçirmişti. O zaman da iyileşemeyeceğini düşünmüştük. Ama o iyileşmiş, evinde tek başına yaşamakta diretmışti. Bu ev onun yaşama kaynağıydı. İnatçı kadındı babaannem, son nefesine kadar da bu inadıyla yaşadı.

Şimdiyse tükenmişti. Bunun dönüşü yoktu. Zihni bu kadar karışık olmasa kendini toparlar, bütün gücüyle onu yatağa bağlayan zayıflığıyla mücadele ederdi, eminim. Ancak artık anıları onu rahat bırakmıyordu, her şey karmakarışıktı kafasında. O pençerenin ardında kim bilir kaç kere düşünüp durduğu anlar, anılar, durumlar, zamanlar ve kişiler dans edip duruyor olmalıydı kafasında. Çok yaşamıştı ve bunca yaşantıyı taşıyamıyordu artık. Yine de inatçıydı. Misafirlerin yanında ona yemek yedirmeye çalışırken, beni azarlamaktan geri kalmadı;

“Sanki ben yiyemez miyim?”

Kaşığı elimden almaya kalktı, ama beceremedi. Zaten yemeğe de niyeti yoktu.

“Yemeyim,” dedi, “aç değilim.”

Bundan bir kaç gün sonra, sabah saat 10 civarında, annemin ve başında dua okuyan Asiye Teyze'nin yanında son nefesini verdi. O, koca bir çınardı, devrildi.

Şimdi sonbahar, yaz bitti. Babaannem yoktu bu yaz.

Çok değil, bundan beş ay önce çiçeğe durmuş olan kiraz ağacı yapraklarından soyunmayı beklerken bahçemde, ben onu özlüyorum. Ölümünü yeni yeni ka-

bul ediyorum belki de. Zamanın hızla geçtiğini söyleyen iç sesim bu ölümle besleniyor sanki.

Bir şeyler yapmalı diyorum kendi kendime. Babaannemi ve beni sevindirecek bir şeyler yapmalı. Dışarı çıkmalı örneğin, dünyaya karışmalı, sonbaharın tadına varmalı.

Pencereden bakıyorum, güneş var hâlâ dışarda. Kapıya yöneliyorum. İşsizliğimin ve sonbaharın tadını çıkarmaya karar veriyorum.

GECEDE

Uyandım.

Gün ışığı odanın içene doluyor. Kalkıp pencereye gidiyorum. Perde açık. Ortasında bir havuz olan, çeşitli meyve ağaçları ve dört adet mavi sedir ağacının bulunduğu geniş bahçenin ilerisinde kumsal alabilmesine uzanıyor. Pencereyi açıyorum, kuş cıvıltıları içeri doluyor. İrfan uyuyor. Yıllar içinde daha da belirginleşen göbeği ince pikenin altından yükselip inerken, bir yandan da hırıltılı bir şekilde horlamaya devam ediyor. Yüzüne bakıyorum. Birden bir yabancıya bakıyormuşum hissine kapılıyorum. Hani neredyse “Nerden çıktı bu adam?” diyeceğim, “ne işi var yanımda?”

2. gün

Deniz çok güzel. İrfan yine her şeyden şikâyet ediyor. Oysa en çok onun memnun olması gerek. Yıl boyunca kendisini kaybedercesine çalışmasının bir ödülü bu. Ancak o kendini çalışmak sadece çalışmakla var eden biri. Özellikle bu türden lüks sayılabilecek tatillere karşı bir alerjisi var. Bazı konularda sağlamdır, evet ekmeğini taştan çıkarır hatta taşın suyunu sıkar ama cebinde hep bir akrep dolaşır. Tatildeyiz ama bu öyle bilindik bir tatil değil. Hep istediğim bir şey bu. Kamil Caymaz adlı bir felsefe profesörünün kurduğu bir tatil köyü burası. Beş günlük sürelerle beş kişilik gruplar halinde kalınıyor. Ücreti yüksek olduğu için yanaşmıyor İrfan, beş yıldır. Ben sürekli yeniledikçe isteğimi -ki genellikle çabuk pes ederim, ısrarcı değilimdir- hiçbir şey söylemiyor, yüzüme boş boş bakıyor. Onun taktiklerinden biri bu ya da kişiliğinin bir parçası. Bu konuda kafam karışık. Ben de babaannemden kalan bir arsanın satışından annemin gönderdiği parayla ayarlıyorum bu tatili.

3. gün

İrfan sürekli bağıyor. “Beni sen getirdin buraya, her yanım sinek ısırığı içinde, ne biçim bir kadınsın sen...” Daha çok böğürüyor gibi. Alışkınım ben bun-

lara. Nadir yaptığımız tüm tatiller de dahil olmak üzere yaşantımızın geneline yayılmış bir durum bu. İrfan böyle. En azından evlendiğimizden bu yana.

- Hep böyle değildi oysa. Şiirler yazmışlığı da vardır bana. O şiirlerle kanıma girmedi mi zaten. Her aşk hikâyesi güzel başlamaz mı hem? - Tepkilerim değişmekle birlikte genelde ne diyeceğimi bilemiyorum, suskun ve kırgınım. Bir de nedense utanıyorum.

Herkes bizi duymuş olmalı.

Neyse ki dışarıda beni sarhoş eden bir hava var. Sinirlerim alınmış gibi bir his içinde dolanıyorum ortalıkta. Bedenimi serin sulara bırakıp ruhuma şifa dolduruyorum. Hiçbir şey mutluluğumu benden almaz. O bile.

Akşam Hoca'nın *Hani* adlı kitabından parçalar okuyoruz. Yıldızlardan gözümü alamıyorum. Deniz çok güzel.

4. gün

Geniş bir bahçenin etrafına, halka şeklinde sıralanmış, taştan inşa edilmiş beş tek katlı yapıdan oluşan bu ufak tatil yerinde deniz, güneş, okumak ve sohbetle geçen günlerimizi bitirmeye yaklaşıyoruz. Bir kamp ateşinin çevresinde oturuyoruz. 5 günlük kamp için kabul edilmiş beş kişi; ben, İrfan ve ismini bilmediğimiz üç kişi daha. Tabii onlar da bizim isimlerimizi

bilmiyorlar. Bu kampın kurallarından biri bu. Diğer bir kural da burada yaşadıklarımızı burada bırakacak olmamız. Hiçbir yerde hiçbir şekilde bu tatilde yaşananlar dillendirilmeyecek. Tabi bunun takibinin nasıl yapıldığı sorulabilir. Anlatılanlara göre bu kuralı daha önce ihlal edenler olmuş ve bu vakaların her biri bir şekilde Kamil Hoca'nın kulağına kadar ulaşmış. Söylenenlere göre bu kişilerin başına türlü şekillerde türlü kazalar gelmiş. Bir tanesinin bir trafik kazasında kolunu kaybettiğini bir diğerinin intihar ettiğini söyleyenler var. Bense benim için son derece önemli olan ve bir tatilden çok daha farklı bir anlamı olan bu deneyimi yazıya geçiriyorum. Yazdıktan sonra yırtıp atmak üzere. Yani buradan ayrıldığımızda bu yazı olmayacak.

Son gecemizi kamp ateşi etrafında şarap içip şiir okuyarak geçiriyoruz. İrfan yine kantarın topuzunu kaçırıyor. Kampın evli olmayan kadın katılımcısına gözümün önünde kur yapıyor. Üstelik Kamil Hoca'ya kafa tutmaya kalkıyor. Sırf Hoca'yı köşeye sıkıştırıp orda bulunanların özellikle de hocanın ağzının içine düşecek gibi duran o genç kadının gözüne girmek için bir zamanlar okuduklarından aklında kalan ne varsa ortalığa kusuyor.

Yine de ondan nefret edemediğimi düşünüyorum. Hissettiğim garip bir acıma duygusu. Ama yine de içimde ona karşı yıllar içinde biriken -bazen taşan- bir öfkenin varlığını inkâr etmek güç.

Gece

Bahçedeki köpek beni görünce iki defa havladı. Tüm kapılar açık, evlere girip odaları dolaşıyorum, kim-seler yok. -Herkes nereye gitti?- Ortadaki havuzun başına geliyor, başımı gökyüzüne çeviriyorum. O an geceyle gündüz birbirine karışıyor. Sanki bir plato-dayım. Yoğun bir ışık gözlerime doluyor, her taraf birdenbire aydınlanıyor. Burnuma taze yapılmış krep kokusu geliyor. Birilerini bulmak umuduyla mutfak-ğın olduğu daireye giriyorum, ama etrafta kimse yok. İrfan geliyor aklıma; acaba o da yok mu oldu? Hızla kaldığımız daireye yöneliyorum. İrfan ilk günkü gibi uyuyor. Başucumdaki komodinin üstünde bu gece için dağıtılmış şiir gözüme çarpıyor:

“Bir Düşün İçinde Bir Düş...”

Mutfaktan aldığım bıçak elimde parlıyor. İrfana bakıyorum:

“Alnına konsun bu öpüş!”

Elim beni dinlemiyor...

ŞİMDİ VE BURADA

Yabancı

Katılamazdım aranıza. Bilmezsiniz siz ne zordur bir şarkının ellerinde yaşamak. Bir şarkı bile olamamak. Hep o boşlukta asılı kalmak. “Dönülmez akşamın ufkundayım vakit çok geç / Bu son fasıldır ey ömrüm nasıl geçersen geç” der gramofondaki plak. Siz söyleyemediklerinizle kalırsınız. Bir fısıltı olur soluğunuz, bir buhar gibi pencerenin camında dağılır. Uçucu, kırılğan ve matsınız. Hem istersiniz bir elin değip sizi o boşluktan kurtarmasını, hem de korkarsınız.

Budur işte benim hayatım, ben karanlıklar ülkesinde fısıltılarla yol alırım. Görünürde sizlerden biriyim. Gözlerim ve kaşlarım sizinkine benziyor, her şeyim tamam, ellerim bacaklarım yerli yerinde, burunla ağızım da öyle. Ama işte yolunda gitmeyen bir şeyler var. Bana baktığınızda anlıyorsunuz bunu. Bilemiyorsunuz tam olarak nedir, ama hissediyorsunuz. Yabancı.

Kelimeler

Kelimeleriniz de var sizin. Ne güzel. Güzel buluyorum onları evet. Yerli yerinde kullanıyorsunuz her şeyi. İmreniyorum size. Ben böyle kelimeler bulamam. Ne de güzel anlatıyorsunuz başınızdan geçenleri. “Necla Hanım,” diyorsunuz, “bana gelmişti dün, kahve yaptım, şöyle karşılıklı geçip oturduk.” “Bir başladık soh-bete sorma gitsin.” Arada sıkıştırıyorsunuz; “Esmâ var ya hani yan apartmanda oturan, kocası askerde, gece geç vakitlerde geliyormuş eve, öyle diyor Necla Hanım. Birkaç kere de başka bir adamla görmüşler. Vallahi bilmem ben Necla Hanım’ın yalancısıyım.” Nasıl da sıralıyorsunuz tüm bunları, nasıl da inanı-yorsunuz anlattıklarınıza. “Siz” diyorum, “siz nasılı-sınız, ne yapmaktasınız?” Çıt yok. Sizi bulamıyorum. Zilinizi çalıyorum yoksunuz.

Yüzlerinize bakıyorum sonra söylemediklerinizi görebilmek için. Bazen bir büyütle incelemek istiyorum tüm yüzünüzü. Sırrınızı merak ediyorum. Yaşama kararlılığınızı, unutulabilmenizi yaşananları, sözlerinizle dünyalar yıkıp yaptığınızı bilmeden ve hiç bakmadan arkanıza yürüebilmenizi... Ama en çok da yaralarınızı merak ediyorum. Sahi var mı ka-nayan bir tarafınız?

Sokak

Aynı sokaklarda dolaniyorum yıllardır, her seferinde başka bir şey bulmaya çalışarak. Bir sardunyam vardı bir zamanlar. Hiç çiçek açmadı biliyor musunuz? Ben bunu kötüye yoruyordum. Tüm sardunyalar açıyordu, bir tek benimki. Saksısı var, toprağı var, suyu var. Nedir eksik olan diyordum. Sardunyaları seviyordum. Bir tek rengini bilebilsem. Bir kerecik açsa da gösterse kendini bana.

Yok olmuyordu. Ölmüyordu da, uzadıkça uzuyordu öyle çiçeksiz. Belki de sorun sokaktaydı. Bilmiyordum.

Geçen gün işte o sokaklardan birinde dolaşırken bir ara geçit buldum, tesadüfen. Tesadüflere inanır mısınız? Ben inanmıyorum. Tesadüf diye bir şey yoktur. Her şey olması gereken zamanda vuku bulur. Ben böyle düşünüyorum. Kaderci diyebilirsiniz bana hiç önemi yok bunun. Her şeyi söyleyebilirsiniz. Ne de olsa bir yabancıyım ben. Tüm saldırılara açığım bu yüzden. Ama bu ayrı bir konu.

Evet o ara geçidi bulduğumda heyecanlandım. Başka bir sokak bulma olasılığı, sadece bir olasılık. Şöyle bir baktım eğilip. Çünkü bu geçidin ağzı benim boyumun yarısından daha kısaydı. Hafif bir ışık gördüm. “Demek ki,” dedim kendi kendime, “bu geçit bir hayli uzun.” “Belki de bir iki gün geçirmem gerekir sona ulaşmam için.” Böylece eve yollandım. Yanıma

yiyecek bir şeyler aldım, birkaç şişe de su. Beni neyin beklediğini bilmiyordum.

Kim bilir belki bulabilirdim düşlerimin ötesindeki o yeri. Bu içimde bir umuttu. Önce bildiğim sokakları geçtim bir bir. Necla Hanım penceresinden bakıyordu. Selam verdim ona. “Nereye gidiyorsun?” dedi. “Nedir elindekiler?” İnsanların böyle meraklı olmasını garip buluyordum. Yine de kırmak istemem hiç kimseyi. “Kısa bir yolculuk,” dedim. “Döneceğim hemen geri.” O bırakmak istemiyordu beni. Gülümsedim. Devam etmeliydim. Ya bulamazsam diye düşündüm birden ya gördüğüm bir hayalse, o geçit hiç var olmadıysa. Onun bulunduğu yeri aklıma iyice kazımıştım. Ayna Sokağı’ndan dönüp on adım attıktan sonra karşınıza çıkan sekiz katlı apartmanın hemen yanındaydı. Baktım orda duruyor. Bir de küçük fener almıştım yanıma, eğildim ve sürünerek ilerlemeye başladım. Bir müddet sonra geçidin yüksekliği neredeyse benim boyuma ulaştı. Ancak sonunu tam göremiyordum, henüz. İlerledim. Ardımda bıraktıklarımı düşündüm. Mahalledekileri, evimi, eşyalarımı, beni bekleyen sardunyamı...

Şimdi

Hâlâ yürüyorum. İçimde yeşermeye başlayan bir filiz oluyor zaman. İlerledikçe gözlerime değen ışık geniş-

liyor. Umut büyüyor içimde. Belki diyorum, belki bir gün içine karışabileceğim, güneşli güzel bir yer bulurum. Ne bileyim bütün o devasa apartmanları, beton yığınlarını geride bırakıp, göğsünde yaşayacağım bir yere kavuşurum. Kim bilir belki benim düşlediğim yakınlıklar vardır; sözün söz olduğu. Güzel insanlar, tıpkı çocukluğumuz gibi, ne bileyim kavak ağaçlarının arasından sızan günüşiğinde yürüyeceğimiz uzun yollar...

İşte belki o zaman diyorum, o zaman bulurum panzehrini bu ıssızlığın.

KAYIP BURNUN İZİNDE

“Van Gogh’un kulağını neden kestiğini biliyor musun?” dedi.

“Ne bileyim ben?” dedim. “Hem nerden çıktı bu soru?”

“Bir süredir bunun üzerine düşünüyorum. Çeşitli rivayetler var bununla ilgili. Bilinen hikâyeye göre Van Gogh, ressam Paul Gaugen ile arkadaşlığının bozulması üzerine sol kulağının bir kısmını keser. Gaugen ile yaptıkları bir tartışma sonucu Gauguin’in isteyerek ya da kendini koruma amaçlı Van Gogh’ un kulağını kestiği de iddialar arasında. Ancak ben tamamen farklı düşünüyorum. Bence Van Gogh kulağını kesti çünkü çok şey duyuyordu. Ve duydukları da kafasını karıştırıp dikkatini resme yoğunlaştırmasını engelliyordu. İşte böyle bir kriz anında kulağını kesivermiş olmalı.”

Turan işte dedim. Herkes nelerle uğraşiyor, onun düşündüklerine bak; Van Gogh kulağını neden kesti? Normal bir insan bunu neden merak etsin?

“Off Turan,” dedim, “bundan sonraki konumuz da Gogol’un Burun öyküsü olsun. Bir sonraki incelemeni bunun üzerine yapmanı istiyorum. *Kayıp Burnun İzinde*. Hiç de fena gelmiyor kulağa.”

Turan yüzüme şaşkınlıkla baktı. Herhalde Oidipus konusu tamamen aklından çıkmıştı. Oysa bu konuyu ben de merak etmiştim. Hani Oidipus babasını öldürdüğü ve eşinin aslında annesi olduğu gerçeğini öğrendikten sonra kör eder ya kendini. Tüm bunları nasıl oldu da göremedim ben mi demektir bu ya da gördüklerinin ağırlığından mı yapar bunu? Bu sorunun cevabı bence Van Gogh’un kulağından daha önemliydi.

“Ah,” dedi, “tabi ya burun. Burnunu kaybeden memur Kovalev. Neden burun değil mi? Evet sence neden?”

“Bilmiyorum dedim. Burnumuz yüzümüzün tam ortasında yer alır ve onun yokluğu büyük bir boşluk yaratır. Yani bir kulak gibi değildir, burnun yokluğu. Sonuçta bir sembol işte. Gogol da onu seçmiş.”

Gözleri parladı.

“Tabii ki bir sembol. Gogol o günkü Rus toplumunu hicvetmek için seçmiş burnu tıpkı Paltoda olduğu gibi. Düşünsene Kovalev kendini tanıtırken çok önemli kadınların evine girip çıkan biri olarak tanıtır. Kovalev kendi gözünde budur. Burnunun yokluğu var oluşuna gölge düşürecek toplumdaki yerini saracaktır. Müthiş bir öyküdür gerçekten. Üzerine çok şey söylenebilir.”

Bir an durdu, sonra;

“Sen,” dedi, “benimle dalga mı geçiyorsun yoksa?”

Gülümsedim. Onun bu saf hali hoşuma gidiyordu.

O sırada açık olan televizyonda sınırlarımızı geçen bir Suriye uçağının düşürüldüğü haberi veriliyordu. Bir süre öylece televizyona baktık. Suriye ve Türkiye arasında muhtemel bir savaştan söz ediliyordu. Bir an ürperdim. Biz bambaşka şeylerden konuşurken bir yandan bu haberi seyrediyor ve günlük hayatımıza sanki böyle bir şey yokmuş gibi devam ediyorduk.

“Dalga geçmek mi?” dedim. “Niye böyle bir şey düşünüyorsun ki? Aksine buluşlarını çok eğlenceli buluyorum. Keşke herkes senin gibi olabilseydi. O zaman tüm bu savaşlar ve yıkımlar, acılar ve gözyaşları olmayabilirdi.”

Anlamamış gibi bana baktı. Sonra;

“Yasemin,” dedi, “biliyor musun ben annemi hiç tanımadım.”

Bilmiyordum. Bir şey söylemedim.

O beni delip geçen bir bakışla;

“Beni doğururken ölmüş,” dedi. “Düşünebiliyor musun, benim doğumum onun ölümü olmuş.”

Bunu bana daha önce hiç anlatmamıştı. Annesinin öldüğünü biliyordum ama ne şekilde öldüğünü bilmiyordum.

“Kötü olmuş,” dedim, “üzücü bir olay.”

Gözlerini kıstı ve sanki dünyadaki en berbat şeyi söylemişim gibi gözlerimin içine baktı.

“Sen buna sadece üzücü bir olay mı diyorsun” dedi. “Bu benim kaderim. Tüm hayatımı şekillendiren şey bu ölüm. Nereye gidersem gideyim kurtulmayacağım, anlıyor musun?”

Anlıyordum. Ona sarılmak istedim. Ona sarılıp onu artık çok daha iyi anladığımı söylemek. Ama bir şey beni tuttu.

O anda televizyonda bir habere takıldı gözüm. Habere göre en mutlu ülkeler sıralamasında on yedinciydik. Ne utanılası bir durum. Öyle ya böyle bir dünyada bunca mutlu olmak normal olmasa gerekti. İnanmıyordum bu anketlere. Bu haber doğruysa koca bir yalanı yaşıyor olmalıydı insanlar. Ben bunları düşünürken Turan televizyonu kapatmış müzik çalara bir CD yerleştirmişti. Şimdi odada Tears in Heaven yankılanıyordu.

Müzik bizi kendi dünyalarımıza sürüklerken ortamdaki gerginliği yumuşattı. Artık ona sarılabilirdim.

Kim bilir o ne düşünüyordu?

Gogol’un Burun öyküsünü hatırladım. Sahi öykü nasıl bitiyordu?

YAZ

“Şimdi de başka bir şey için biyopsi yaptırmaya kalkmayın” diyor onkoloğum.

Gülüyorum.

“Ben de biyopsi yaptıрма meraklısı değilim,” diyorum.

İlkini bundan beş ay önce yaptırmıştım. Meme biyopsisi. Buna ihtiyaç vardı. Mamografi ve ultrason sonuçlarım hiç de iyi şeyler söylemiyordu. Sonuçları ilk gören radyoloji uzmanının söyledikleri soğuk bir duş etkisi yaratmıştı üzerimde. Hayır, bu yeterli bir tanımlama değil. Korku, panik, bilinmezlik duygusu, kaygı, ne yapacağını bilememezlikle birlikte bir garip güçlülük duygusunu barındıran bir histi içimde beliren. Tek başımaydım bu yeni durumla karşılaştığımda. Ultrason için yatırıldığım sedyede bir yandan da radyoloğun konuşmalarını dinliyordum. Sözler zihnimde yankılanıyordu sanki:

“Bak burada görüyor musun?”

“Ailede kanser vakası var mı?”

“Hayli yaygın görünüyor.”

Ve anlamını bilmediğim sözcükler...

Sonuçları verirken iyi bir hastaneye gitmem önerildi.
Gittim.

Zor zamanlarda bazen birileri yetişir. Bu sefer öyle oluyor. Ailem yanımda ancak Begüm bizim için her şeyi kolaylaştırıyor. Doktorları buluyor, ayarlıyor. İlk şoku biraz da bu sayede kolay atlatıyorum. Bundan sonra, neler yapılacağına bakılacak. Ameliyat ve sonrasında tedavi. Kabullenmiş durumdayım. Ama o arada kaygılanmakla, güçlü olmak arasında gidip gidip geliyorum. Ölümü düşünüyorum ve tuhaf ama hayata daha çok bağlanıyorum. İnsan ölüme yaklaştığında insanların zihninde güzel kalmak istiyor. Bu istek bütün diğer şeylerin önüne geçiyor. Yalnız bir gece kâbus görüyorum. Hayatım boyunca hiç kâbus görmemiştim. Bu bir radyoloğun iki memenin de alınması gerektiğini söylemesinden sonra oluyor. İyi olacaksa alınsın diyorum ama demek ki bilinçaltım farklı şeyler söylüyor. Yine de somut olanı seviyorum. Matematiği de severdim. Bilinmezlikler, çözümsüzlükler bana göre değil. Ne yapacağımın belli olması hastalığın tüm olumsuzluğuna rağmen bana iyi geliyor.

Ameliyat başarılı geçiyor. Sonrasında narkozun etkisi geçene kadar ameliyattan çıkanları beklettikleri o soğuk yerde zaman geçmek bilmiyor. Bağırabildiğimce bağırıyorum:

“Çıkarın beni buradan, çabuk çıkarın. Hepinizi şikâyet edeceğim.”

Beni duyan yok, varsa da umursamıyorlar. Yalnızca yanımda genç bir kız kısık sesle bir şeyler söylüyor. “Yoğunluk var,” diyor sanırım, “hasta bakıcı birazdan gelir.” Bir süre sonra çıkarılıyorum. Annem, babam, teyzelerim ve dayım beni bekliyorlar. Annemin elini tutuyor, diğerlerine el sallıyorum.

İlk gün zor geçiyor. Beni en çok zorlayan susuzluk. Ağrı eşiğimin yüksek olmasıyla bir kez daha övünebilirim. Garip bir şekilde sakin ve huzurluyum. Yattığım odanın dışından kuş sesleri geliyor kulağıma.

Yazın en sıcak günleri ama güneş almıyor yattığım oda. Bu yüzden sıcaklığı hissetmiyorum. Bir şiir yazıyorum odada:

Günlerin geçişini seviyorum
Ve bir kuşun cıvıldamasını

Zaman önümde uzanan uzun bir yol sanki
Oysa hiç bu kadar yakın olmamıştım ölüme...

Yaşam doluyor içime.
Beş gündür yatıyorum
Bir hastanede, bir yatağın üstünde
Ve narkozun etkisinden midir
Bilmem
Yaşam doluyor içime...

Anlatamayacağım burada
Bir şey var evet

Aşk gibi sevda gibi
Bana kalsın
Hepsinden daha büyük
Bir şey daha var evet
Bana kalsın şimdilik

Bir yandan sızarken kan drenlerimden
O dolanıyor can vermek için bedenimde

Koridorlarda iki koltuk altımdaki drenlerle do-laştığım, her gün pansuman yapılan ve benden daha kötü durumdaki insanlarla ya da yakınlarıyla sohbet ettiğim 12 günün ardından çıkıyorum hastaneden.

Dinlenme ve geçmiş olsunlar... Sonrası böyle geçi-yor. Sonuç bekleniyor. Lenflere sıçrama var mı? Bun-dan sonra bekleyişler bitmeyecek. Bunu başkalarının, benzer şeyleri yaşamış tanıdıkların deneyimlerinden biliyorum. Nihayet lenfler temiz çıkıyor. Sırada bun-dan sonraki tedavi var.

Kemoterapi görmeyeceğim. Onkolog böyle söylü-yor. Nedenlerini açıklıyor kanıtlarıyla birlikte:

“Sağ memede görülen süt kanalları içinde. Buna kanser bile demiyoruz. Diğeri ise 3 mm'nin altında olduğundan kemoterapiye ihtiyaç yok.”

Böylece bir aşamayı atlıyorum. Bu elbette iyi bir şey. Zorlu bir aşama yaşanmadan geride kalmış olu-yor. Sırada radyoterapi var. Yaşayışımızı değiştirme-mizi gerektiren bir süreç başlıyor böylece. Üç ay bo-yunca hafta içi her gün hastaneye gitmem gerekiyor.

Hastane yaşadığım şehirde değil, ulaşım iki saat sürüyor. Bu yüzden hastaneye yakın bir ev tutuyoruz. Bu işleri kolaylaştırıyor. Yalnız o zamana kadar iyi olan psikolojim biraz bozulmaya başlıyor. Kendimi kötü hissediyorum, işe yaramaz, yalnız, başarısız...

Her gün hastaneye gidiyor, bana gösterilen yere yatıyor (5 dk. kadar), koca bir aletin çirkin bir ses eşliğinde tepemde dolanmasını ve tam bedenimin üzerinde durmasını bekliyorum. Hepsi bu. Ancak her gün bunu yapmak sıkıcı. Üstelik insanı yoran bir tarafı var radyoterapinin. Bir de sonucunu göremiyorsunuz. Bir şeyler oluyor ama görünen, belirgin bir sonuç yok ortada. Bu arada yine bir biyopsi yaptırmam gerekiyor. Endometrial biyopsi. Şüpheli bir durum var. Çözülmesi gerekiyor. Neyse ki korkulan olmuyor bu sefer. Radyoterapi de sorunsuz bir şekilde sona eriyor. Kontrol tarihleriyle eve dönüyorum.

Bu arada yeni yıla giriyoruz.

Bu sefer güzel şeylerin yaşamıma değmesini bekliyorum.

Olmadı. Aslında oldu. Güzel şeyler de değdi hayatıma. Bunun ben onlara izin verdikçe olduğunu fark ediyorum. Bir sürü güzel insanla tanıştım. Kitaplar okudum. Onlarla yolculuklara çıktım. Görmediğim yerleri gördüm. Sevinci, acıyı ve mutluluğu tattım.

Şimdi önümde yine aşılması gereken bir şey var. Onun sonrasında başka bir evre başlayacak hayatımda. Anne olamayacağımı kabullenmişim zaten. Yine de alışmayı gerektiren bir durum. Ama insan nelere alışmıyor ki?

SON VE BİR BAŞLANGIÇ

Her şeyin bittiği yerdesin ya da her şeyin başladığı...

Zaman akıyor.

Hep akar.

Geçmiş, şimdi yok ve şimdi bir an sonra yok olacak, oluyor. Buradasın, yazıyorsun. Yazdığının bilgisine sahipsin. Tıpkı bir gün yok olacağın bilgisine sahip olduğun gibi. Özlediğin bir yer var. Işıklı yıldızlar altında. Onunla yaşamıştın ama yalnızdın. Kendini bütün hissettiğin anlardan oluşan bir zaman dilimi. Küçük bir sahil kasabası. Yükseklerden aşağıya indiğiniz tarihle süslenmiş bir tepe. Tek katlı beton evler; siyah. Daha önce hiç böyle bir yer görmemiştin ama yine de oralı gibi hissediyorsun. Sanki orada doğdun ve hep orada yaşadın. Hediyelik eşya ve yöresel ürünler satan kadınlar arasında dolaşıyorsun. Yaşlı bir kadın ilgini çekiyor. Yüz yaşında sanki, yüzü kırış kırış. Babaa-neni hatırlıyorsun. Tanımadığın o kadına bir tür sevgi duyuyorsun. Şimdi olsa ölümü düşündürürdü sana ama o zaman ölümü düşünmeyecek kadar gençsin.

Hayatın ağır bastığı bir yaştasın. Yürüyorsunuz. O ve sen, sen ve o. Küçük bir kız çocuğu kesiyor yolunuzu bu defa, boncuklardan yapılmış bileklikler var elinde. “Madam” diye hitap ediyor sana. Seni yabancı sanmış olmalı. Nihayet denizi görebileceğiniz bir yere ulaşıyorsunuz. Burası bir tepe. Deniz tüm berraklığıyla altınızda uzanıyor. Sağda deniz, solda tarih yürüyorsunuz. Başiboş köpeklerden ürüyor o. Bir araç geçiyor yanınızdan. Duruyor. Biniyorsunuz. Yürümeyi tercih ederdin. Ama işte o binmek istiyor. Bu halini komik buluyorsun. İri yarı cüssesiyle köpeklerden korkan bir adam. Onu sevdiğini düşünüyorsun. Senin korkmuyor olman bir üstünlük değil. Bazen korktuğun da oluyor. Belki de korkuyu da korkusuzluğu da bildiğin için bu kadar rahatsın. Her an her şey olabilir. Bu bilgi damarlarına işlemiştir. O zamana kadar biraz biraz yaşadın bunu... hem şen şakrak hem kasvetli oldun hem cesurca atıldın hem de biraz korktun hem her şeyle bütündün hem de bir yabancı.

Denize ulaşıyorsunuz. Bir balık lokantasının önündeki denizle yolu ayıran betona oturuyor, akşamın çöküşünü bekliyorsunuz. Lokantanın önündeki küçük bir akvaryumda dev bir karides duruyor. Çıkkık gözleriyle sizi izliyor gibi. Ona nasıl görünüyorsunuz? Onun için dünya içinde bulunduğu sudan ibaret. Biri yaklaşıyor. Tesadüfler. Onun tanıdığı biri, bir öğrenci. Yanınıza oturuyor, konuşuyorlar. Sen çevreyi gözlemliyorsun. Hava sakın, kucaklayıcı. İnsanlar da hava gibi. Burada zaman ağır akıyor. Bunu seviyorsun. Bu

sana çocukluğunu hatırlatıyor. Oyunlar uydurarak doldurduğun uzun çocukluk günlerini. Otellerin sıralandığı sahil boyunca yürüyüp kaldığınız bungalovların olduğu yere gidiyorsunuz. Doğanın içindesiniz. Karşıda Midilli Adası'nın ışıkları denizi aydınlatıyor. Ve yıldızlar. Bu kadar çok yıldız daha önce hiç görmediğini düşünüyorsun. Müzik, balık ve rakı.

Muhteşem.

Şimdi o yok. Onu hayatından çıkardın. Bir anda karar verdin buna. Aslında biraz düşününce içinde bir saatin işlemekte olduğunu anlıyorsun. Duvardaki ya da kolundaki saatten farklı bir saat bu. Senin iç saatin. Sen farkında olmadan işleyen bu saatin içinde sürekli eviriliyor zaman ve zaman içinde olaylar oluyorlaşıyor, akıp giden hayatın dışında. Ve tıpkı kıyıya vuran dalgaların kayayı aşındırması gibi yavaş yavaş ilerleyen o süreçte hiç de farkında olmadan bir de bakıyorsun bir koy oluşmuş. Hiçbir kararın birden bire olmadığı bilgisini taşıyorsun. Onun şu anda hayatında olmaması onunla yaşadığın anların yok olması anlamına gelmiyor. Onunla yaşadığın anlar senin hayatın, onun bir parçası. Kötü zamanlarınız oldu, kararını haklı çıkarmak için onlara ihtiyaç duyma ne kötü. Oysa güzellikler de vardı. Bir zaman hep kötülemek istedin. Aslında kötülemek de denemez buna. Daha çok yok saymak denebilir. Unutmak. Terk etmek. Oysa terk ettiğin o. Geçmişin değil. Geçmişin hâlâ senin. Şimdi o geçmişe bulunduğu bu kıyıda bakıyorsun. Ve düşünüyorsun. Şimdiye değin o kadar

huzurlu olduğun bir anı yaşamamışsın gibi geliyor. Daha mutlu olduğun anlar oldu ama huzur. O gece o yıldızları gördüğün, o müzikle yıkandığın o gecede ki gibi bir bütünlük duygusu yaşamamışsın gibi. Şimdi o huzuru duyuyorsun. Sanki zaman hiç akmadı. Çağırдың ve geldiler. Tüm o anların nerede saklandığını düşünüyorsun. Geçen yıllar boyunca zedelenmiş beyninin hangi lobunda? Gözünün önündeki anılar öyle net ki, sanki hep ordaydılar ve sadece senin onları hatırlamanı bekliyordılar. Öyle canlılar.

Dünyanın bir belleği olmalı. Tüm olan biteni bünyesinde barındıran bir bellek. Belki de Tanrı o bellektir. İzleyen ve kaydeden bir göz. İlk ateş yakan ve sonra o ateşten doğmuş olanlara bakan bir göz. Yargılamadan bakan bir göz. Ancak böyle bir göz öfkeden arınmış olabilir ve böyle bir göz kucaklayabilir tüm iyilikleri ve kötülükleri.

Milyarlarca biz. Karınca sürüleri gibi. Ama insafsız. Giderek daralıyor çember. Giderek daha insafsız. Korku ağır basıyor sevgiye. Yüksek benlerimiz engel oluyor affetmelere. Kimiz ki biz? Böyle acımasız, böyle, böyle işte.

“Her şey söylendi” diyorum. “Geri dönüş yok.”

Düşünüyor. Onu bu şekilde karşılamamı beklemediği. Yine de çok şaşırılmış görünmüyor. Daha önce verilmesi gereken bir kararın dile getirilişi bu ne de

olsa. Kaçınılmaz olanın kelimelere dökülmesi. Vakitli ya da vakitsiz. Hem bu vakti kim belirliyor ki? Bunun en uygun zaman olmadığını kim söyleyebilir? Ya da söyleyenler için öyle olsa da, iki kişinin tarihinde uygun olan zamanı onlardan başka kim bilebilir?

Dört aylık ayrılıktan sonra içten bir sarılışın olmaması ne kötü. Hatta bir ilişkide bundan daha kötü ne olabilir? Bu artık arkadaş bile olunmadığı anlamına gelmiyor mu? Öyleyse sürdürmek, bunda diretme neden? Tekrar eski günlere dönmek çabası mı? Yoksa başaramamış olmanın verdiği o yenilmişlik duygusu mu?

Ya da alışkanlık?

Bir şeyler söylüyor;

“Devam etmeliyiz. Hem nerden çıktı bu canım?”

Ona bakıyorum. Samimiyetini yitirmiş kelimeler ezberden dudaklarından dökülüyor. Devam ederse “sensiz yaşayamam”lara vardırarak sözlerini, biliyorum. Buna engel olmalıyım. Bu türden sözlere tahammülüm yok artık. Bu oyuna bir kez daha katlanamam.

Aslında ayrılmayı o da istiyor. O gece içindekileri söylememiş miydi?

“Mutsuzum. Diğerlerini görmüyor musun? Neden onlar gibi olamıyorsun? Olamıyoruz? Bak Vedat’ın karısına. Diğerlerine bak.”

Dinlemişim. Öfkeliydi. Her zamanki gibi.

Bir zamanlar onu bana çeken, aşkı yaratan şeylerin şimdi itici olması ne tuhaf. Oysa o farklılığı sevmemiş miydi? Aşık olduğu o farklılık değil miydi? Şimdi ve yıl-

larca onu yok etmek için bu çaba neden o zaman? Neden? Sonunda aşık olduğunu öldürür mü gerçekten insan?

“İstemiyorsan bitsin” diyememiştim. Anlayamıyordum. Evet farklıydık. Her ilişki farklıdır. Ancak ben ne kadar diğerleri gibi değilsem o da değildi. O da bir Vedat değildi. Bunu da o anlamıyordu. Gerisi sevgisizlikti.

Bu yüzden verdiğim bu karardan mutlu. Sadece oyun oynuyor. Böyle bir oyunun oynanması gerekiyor. Bu oyunu bir süre daha sürdüreceğim biliyorum. Zamana ihtiyacı var. Bu zaman içinde kaybedeceklerini ve kazanacaklarını düşünecek.

“Senden hiçbir şey istemiyorum,” diyorum.

İşte bu sihirli cümle.

“İsteseydin pislik yapardım,” diyor.

Bunu o kadar doğal söylüyor ki. İliklerime kadar ürperdiğimi hissediyorum. Ama en azından bunda samimi. Bunu yitirmemiş. Ne tuhaf bir avuntu!

“Bunu biliyorum, seni bunu bilecek kadar iyi tanıyorum artık” demiyorum.

Gerek yok. Sadece bitsin istiyorum. Artık bitmeli; öfkelere, sinir harplerine, gel-gitlere dayanacak gücüm yok. Bitsin.

“Bir ayrılık fotoğrafı çektirelim diyor. Bir ayrılık fotoğrafı çektirmeliyiz mutlak.”

9. KAT / İÇERDEN MEKTUPLAR

“Hayat nehrinden geçerken yalnızca senin kullanman gereken köprüyü senden başka hiç kimse inşa edemez. Seni nehrin ötesine memnuniyetle taşımak isteyen sayısız yol, köprü ve ‘yarı-tanrı’ vardır, ancak bunun bedeli senin özün olur. Bu dünyada sadece senin üzerinden yürüyebileceğin tek bir yol var. Bu yol nereye gider? Bunu sorma, sadece yürü o yolu.”

Nietzsche, *Ecce Homo Kişi Nasıl Kendi Olur*

“Aklıma koyduğum her şeyi yaptım” diyor.

“Bana hiç karışmayan bir ailem vardı. Aslında aile dediğimiz, babadır biliyor musun, babanın kim olduğu çok önemlidir, bu yüzden, Turgenyev *Babalar ve Oğullar*’ı boşuna yazmamış, ama aslında Babalar ve Kızları daha iyi bir roman olurdu, bence.”

Susuyoruz.

O benim görmediğim bir yere bakıyor, bir boşluğa, içinde ne olduğunu benim göremediğim bir boşluğa.

Geçen gelişinde de onunla ilgilenmiştim. O zaman gözkapaklarını yakmıştı. Sigarayla. Bir süre öyle gezdi. Sonra kendine gelmeye başladığında, “Gözkapaklarım için bir şey yapılabilir mi?” diye sordu. Ahmet Hoca “Gözkapakların böyle kalabilir” dediğindeyse, “Olabilir” demişti yine o boşluğa bakarak. Şimdi başka bir noktada. Sürekli geçmişini sorguluyor. Hep düşünmesi gerekli sanki. Bir an önce çözmesi gerek. Sanki çözmezse yaşamaya devam edemeyecek. Çözmezse yürüyemeyecek.

“Oraya gittim” diyor.

“Gitmeliydim. Kendim için. İki ay ücretsiz izin aldım. Başkaları araba, ev alırken, ben...”

Burada duruyor. Yine o boşluk. Son üç ay içinde bu ikinci yatışı. Ahmet Hoca ona cool kadın diyor. Ahmet Hoca tüm hastalara bir isim takıyor. O, cool kadın. Kitap okuyor, bazen notlar alıyor. Diğer hastalarla iletişimi genelde iyi. En büyük sorunu uyku. Bir de bazen kendini odaya kapatıyor. Bu yüzden tek kişilik odada olmayı istiyor. Bazen kimseyle iletişim kurmak istemiyor.

02.01.2012

İrem karşıda yatıyor, yan kanepede de annesi. Annesinin yattığı kanepede yatmak istedim, önce kabul etti. Sonra annesinden ayrılmak istemedi. Kendi ha-

linde iyi insanlar. Kadın (adı Ergül'müş), "Çile çekene çile çok" gibi bilge bir söz söyledi. Bir de Elif var. Yarın doğum günüymüş. Onun tedirginliği varmış üzerinde. Çoğu zaman kutlanmamıştır doğum günü.

Dün gece başka bir odaya geçtim. Burada üç kişiyiz; sürekli uyuyan bir teyze, Bilgehan ve ben. Böyle bir isim verdiklerine göre aydın olmamalılar diye düşünmüştüm ama Bilgehan'ın söylediğine göre ailesi onun doğum tarihini bile doğru düzgün bilmiyor-muş. Fındık zamanı doğdun demişler. "Ama hangi fındık zamanı" diyor. Bir de dedesi öldüğünde kırk günlük olduğunu biliyor. Yıl 1977'ymiş, öyle söyledi. Ama kırkın üstünde gösteriyor. Dün gece yetmiş yaşında olduğunu söylemişti. Bir de "Ruh-sinirde" diyor "saçlarım bir gecede beyazladı." Ben de oranın kapısından dönmüştüm, hatırlıyorum.

03.01.2012

Yeni EKG çekme yöntemi geliştirilmiş, göğüsleri açmadan çekiliyor. Bu hastanede her şey özel ve güzel. Burayı seviyorum.

Naime: Tokat Niksarlı, 22 yaşında, evli, dört yaşında bir kızı var ve üç aylık hamile. Benim nasıl olup da burada olduğumu anlayamıyor. Haksız da sayılmaz aslında. İçimdekileri bilmiyor. Düne göre daha iyiyim. Göz kapaklarım beni endişelendiriyor, ya düzel-

mezse. Bilgehan'dan bilgece bir söz; "Hayat öyle bir zalim hocadır ki ders vermeden imtihan eder."

Allah yanımızdadır, ta içimizde.

Zaman geçiyor, her yerde; bir otel odasında, tecritte, bir işyerinde ya da bir akıl hastanesinde. Her yerde geçen bir şey var, o da zaman, zor da olsa geçiyor.

"Zaman geçmiyor" diyor Naime. Oysa işte bu üçüncü günüm ve öyle ya da böyle, bazen sıkıntıyla, bazen masa tenis oynayarak, bazen dolaşarak sınırlı bir alanda, bazen konuşarak Ulviye'yle, bazen de tavla oynayarak Rahmi'yle, geçiyor zaman.

Rahmi alkolik. Sinirlendikçe içiyormuş. Sinirli biri. Buraya dinlenmeye geldiğini söylüyor.

Fiziksel özellikler:

İrem tombul bebeklere benziyor, sarışın, annesiyle ikiz gibiler. Sıkı etli tombul bebekler. Oldukça kilolu İrem. 16 yaşında. Kısa kızıla çalan saçları sağlıklı.

Elif mavi gözleri, kafasından hiç çıkarmadığı ve saçlarını kapamak için taktığı belli olan başlığıyla. Elif oldukça kilolu. Dün doğum günüydü Elif'in. Doğum gününde ağladı Elif, anası gelmedi çünkü, kim bilir gelemedi. Ama gelmeliydi, o gelse ağlamazdı Elif.

İspirto içmiş Bilgehan. Gözleri görmez olmuş-şimdi görüyormuş ama-ciğerleri bitik. Sosyal Hizmetler'de kalıyormuş. Sosyal Hizmetler'in bir yetişkinler, bir çocuklar (yurt) bir de yaşlılar (huzurevi) bölümleri varmış.

“Gözlerim düzeliyor, inşallah hiçbir iz kalmayacak. Bugün belki göz doktoruna giderim.”

Serkan, ince uzun bir delikanlı. B.’nin köyünden, ortaokul terk, köyde çalışmış.

“Önemli olan güzel gözlerle değil, gülen gözlerle bakabilmek hayata” diye bir laf ettim.

04.01.2012

Bilgehan bayıldı, bir külçe gibi gürültüyle düştü yere.

Göz.

O da gözlerine bir şey olmasından korkuyor ve “Her şeyimi bağışlarım gözlerimi asla” diyor. Benim gibi. En çok kaybetmekten korktuğum organım gözlerim ve ben onlara zarar vermek istedim. İlginç. Hem korkuyorum hem zarar veriyorum.

Ferhat iyi çocuk, sessiz sakin görünüyor ama biraz muzır, öyle tahmin ediyorum.

Tayfun, S.’de matematik okuyormuş, bir de Ayşe’si var. Kötü davrandım ona, demişti. “Ama o hâlâ beni seviyor.”

Hayat lunaparkta bir gezinti gibidir ve bana gezintinin en iyi yerindeyim gibi geliyor.

Uyku; uyuduğumuzda her şey iyidir, uyuyamamak bir hastalık sürekli ayakta olmak, anlamaz kimse, uykusuzların halinden.

Rahmi sayesinde günler iyi geçiyor, masa tenisinde onu yendim, tavlada yeniliyorum.

Ne olacak bütün bunlar. Buraya gelmeden önce yaptıklarım. Pişman olduğum şeyler. Ama hayır. İçimden öyle geldi, öyle yaptım. Ne istediğimi bilmek istiyorum. Burada hayatı öğreniyorum. Burada herkes aynı ve belki de dışarıda da öyledir. Gözümün üstü kaşınıyor, hafif lekeler kalacak herhalde. Bilmiyorum.

Kendini bil!

Her şey çok güzel olacak biliyorum.

Hayat lunaparkta gezinti gibidir.

06.01.2012

S.

Burada günler düzenli ve güzel geçiyor ve ben sana içten içe şaşıyorum. Bir akıl hastanesindeyim biliyorsun. Sürekli konuşan hiç enerjisi bitmeyen Naime – aklına ne gelirse konuşuyor (dişini fırçala ağzın kokuyor diyor mesela kocasına), tumbul bebekleri andıran ön dişleri olmayan bu yüzden yarım yarım konuşan İrem, kendime benzettiğim, konuşmaya gelince filozof, pratik hayatta korkak, korkak ve ürkek Elif, uzman çavuş komutan, kuşçu, gönül hırsız Rahmi, sessiz ve ziyaretçisiz Serkan ve daha sayamadıklarım la bir akıl hastanesinde yatıyorum. Okumuyorum hiç,

sadece arada yazıyorum. İnsanlarla sohbet ediyorum, onlarla konuşmak iyi geliyor bana. Hayat adamı Rahmi'yle pinpon ve tavla oynamak da öyle. Çoğu zaman rahatım, ama bazen dışarıyı düşünüyorum ve seni. Seni düşününce artık imkânsızlık görüyorum. Ama seni özlüyorum, özlüyorum.

Naime başkahraman.

Aklımda bir kitap var, buradaki insanların hikâyelerinden oluşan bir kitap.

Kişiler: Rahmi, Naime, Bilgehan, Ulviye, Elif.

Ne olacak bilmiyorum, bir rüyadan uyanmak gibi bu, derin bir rüyadan uyanmak. Normallik ve anormallik nedir? diye soruyorum kendime. Düşünüyorum dışarıyı, dışarıda olsam neler yapardım. Sanki depresyon geliyormuş gibi. Eksik bir şey var hayatımda. S. tamamlayabilir mi bu eksikliği, sanmıyorum.

16.01.2012

Kar yağıyor,

Ve ben artık çıkmak istiyorum. Dün çıktık, annemle M. Caddesine, sokakları yağmur ve insan doluydu. Kirli bir ıslak, ne yapacağım ben çıkınca her şey nasıl olacak. İlaçlardan nefret ediyorum, beni kısıtlıyor, zihnimi kapatıyorlar. Dışarda kavga var, bir gürültüdür gidiyor. Zihnim berrak olsun istiyorum. Zihnim

berrak olsun. ılgın bir gün, bir haykırış, bir bağırış gidiyor, yorgunum. Bir Şeyleri değiştirmem gerek, biraz süre, karşılaşmalar, hazır mıyım?

Bilmiyorum, beni bekleyen biri yok. Günah istemiyorum, sadece huzur ve eğlence. İş korkutuyor, rkyorum, hazır değilim. Çok çok yorgunum.

18.01.2011

İleri farkındalık-hastalık. Dzeliyorum, dşe kalka.

Burada akşamları boğuluyorum, dışarıyı düşününce de boğuluyorum. Bir alternatif içimdeki ses sürekli gitmelisin diyor, gitmelisin, ama bir yandan da kalıp burada öğreneceğim Şeyler olduğunu söylüyor, bir kalp çarpıntısı, bir sıkıntı. Hep normal olmak zorunda mıyız?